

(1937 -)

AV. GÜLTEKİN SARIGÖL

Avukat Gültekin Sarıgöl, 1937'de Antalya'nın Korkuteli ilçesinin Başpınar Köyü'nde dünyaya geldi.

Liseyi Antalya'da bitirdikten sonra, 1956'da Ankara Hukuk Fakültesine yazıldı. Aynı sene içinde ilk defa Bediüzzaman ismini duydu ve Risale-i Nur'u okumaya başladı. 1959'da Isparta'da bulunan Bediüzzaman'ı ziyaret etti, iltifatına ve hayır dualarına mazhar oldu.

"Risale-i Nur davaları" denince akla ilk gelen isimlerden biri olan Av. Gültekin Sarıgöl, 1963 senesinde avukatlık ruhsatnamesini aldı.

Aynı sene rahmetli Av. Bekir Berk ile beraber ilk duruşmasına girdi. Burdur'da girdiği bu dava, bir Risale-i Nur davasıdır.

"BÜTÜN VAKTİMİ RİSALE-İ NUR DAVALARINA HASREDECEĞİM"

Esasen daha avukat olmadan, 1961'de Sivas'ta askerliğini yapmakta iken, bir gün yanlarına Av. Bekir Berk gelir ve kendisine şöyle bir teklifte bulunur:

"Kardeşim ben henüz bu davalar için vakf-ı hayat etmedim. Ama bu mahkemeden sonra dünyevî davaları bırakıp, Allah lütfederse vaktimi sadece Risale-i Nur davalarına hasredeceğim... Sen de kendini ona göre hazırla. İnşallah bu davaları beraber takip edelim." Gültekin Ağabey hiç düşünmeden cevap verir:

"Evet! Ben de öyle düşünüyorum."

Aralarında 11 sene yaş ve kıdem farkı olan bu iki büyük avukat, bu şekilde kendilerini nur davalarına adanmışlardı. Şüphesiz bu bir istihdam-ı ilahiydi.

Gültekin Sarıgöl'ün verdiği bilgiye göre, tek celselik açılıp kapanan davalar da sayılırsa, Risale-i Nur hakkında 1958 senesinin başından 1991 sonlarına kadar 3 binden fazla dava açılmıştır. Bazen aynı anda 3 yüze yakın mahkeme devam etmiştir. Duruşma sayısının çokluğunu artık siz hesap edin.

Bunlar aklın alamayacağı şeylerdi. Aklın idrak edemeyeceği başka şeyler de oluyordu o tarihlerde. Mesela bir kişi beraat ediyor, aynı şahıs tekrar tekrar, üst üste 20-30 defa daha aynı ithamla mahkemeye veriliyordu. Olacak şey değildi! Ama olmuştu... Bu güzel memlekette, sanki birileri kırmızı renk görmüş boğalar gibi çıldırmıştı. O birileri tarihte eşi benzeri görülmemiş dramatik sahneler yaşatmıştı bu mübarek Anadolu topraklarında. Ama unuttukları bir şey vardı: Nur Talebeleri bunların hikmetini biliyordu. Çünkü hikmeti Risale-i Nur'da yazıyordu. Hem Nur Talebeleri devlete küsmezdi.

Avukat Gültekin Bey, bu hatıralarında cemaatin o günkü kısıtlı imkânlarını şöyle anlattı:

"BORÇ ALIP ÖYLE ÇIKIYORDUK YOLA"

"Davalar o kadar çoktu ki hakkından gelinecek gibi değildi. Bu sebeple dünyevî, ticarî kazançlar için davalar alamadık. Çoğu zaman yol paralarını bile veremiyordu cemaat, borç alıp öyle çıkıyorduk yola. Yoksulluk vardı o zaman. Bir pantolon, bir ayakkabı, bir elbise alacak paramız dahi olmazdı. Bir keresinde Bayram Yüksel Ağabey, Kilis'ten, giyilmiş bir pardösü getirmişti bana..."

Evet, imkânlar kısıtlı ve yük oldukça ağırdı. İki avukatın vazifeden kaçma lüksleri hiç yoktu. Hem kaçmaya vakitleri de yoktu. Bu vazife onlara nasip olmuştu. Aslında istihdam-ı İlahi vardı, Allah onlara hizmet ettiriyordu.

İşte Avukat Gültekin Sarigül, bu şartlarla 28 yıl boyunca binlerce davayı takip etti. Başlangıçta beraber yola çıktıkları Rahmetli Avukat Bekir Berk, 1973'te Türkiye'den ayrılıp Cidde'ye yerleşince, davalar tamamen üzerine kaldı; ta ki 1991'de 163. madde kaldırılıncaya kadar. Bütün bunlar bu hatıralarda aktarılacaktır. Ama tamamı değil, bazı örnekleri... Tamamını anlatmak için ayrı bir kitap yazmak gerekir.

BU KAHRAMANLARIN HATIRALARI KAYDA GEÇİRİLMELİ

Gültekin Sarigül'ün iki de hapisane hayatı var. İlk olarak 1967 senesinde, yedi ay Van cezaevinde kaldı. Daha sonra 1971 yılında, İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından tevkif edildi. Bir sene ceza aldı ve avukatlık ruhsatı iptal edildi. Fakat daha sonra af kanunu çıkınca mesleğine geri döndü.

Bu hatıralar bir devre ışık tutuyor. Bir zaman bir dostum, Risale-i Nur'u yeni tanımıştı. Tarihçe-i Hayat'ı okurken, bir ara samimi ve safiyane bir şekilde: "Aklım almıyor! Nasıl olur böyle bir şey? Bir insan kitap yazdı veya okudu diye bir ömür boyu baskı altına alınıp takip edilir mi? Acaba bunda biraz mübalağa mı var?" demişti. O devirleri 68'den beri birazcık yaşamış birisi olarak, bu sözlere baştan çok üzüldüm. Fakat sonra düşündüm: "Demek ki gelecek nesiller, bu demokratik ortamlarda bunları anlamakta güçlük çekecekler, idrakleri zorlanacak. Öyleyse halen hayatta olan bu kahramanların hatıralarının kayda geçirilmesi lazım." diyerek, kendime vazife çıkardım. Bu üzüntüm bana daha ciddi bir çalışma şevki verdi.

Bizimle hatıralarını paylaşan ve özel ilgilenen Gültekin Bey'e ve arşivi ile çalışmalarımızda bizlere yardımcı olan DOST TV'ye teşekkür ederim. Burada yer alan hatıralar Gültekin Bey'in kendisine tashih ettirilmiştir.

Av. Gültekin Sarigül Ağabey'imizin bizimle paylaştığı hatıralardan bazılarını, kendi dilinden sizlere aktarıyoruz:

BEDİÜZZAMAN'I VE RİSALE-İ NUR'U NASIL TANIDIM?

1956'ya kadar Bediüzzaman'ı ve Risale-i Nur'u duymamıştım. Hâlbuki 1952-54 yıllarında Antalya'da küçük kitaplar neşredilmiş, bunlardan benim haberim olmamıştı.

Şimdiki Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel'in babası Suphi Türel Bey, mahalli basın olarak İleri Gazetesi'ni çıkarıyordu. İleri Gazetesi, Demokrat Parti'yi destekleyen mahalli bir gazete idi. Meğerse orada eski bir ağabeyimiz varmış; Recep Unaz.

Bediüzzaman ve talebeleri için açılan Afyon Mahkemesi, 1952'de beraatla neticelenince gazeteler bunu yazmamış. Zaten o tarihlerde hep böyle oluyordu.

Nur talebeleri baskına uğradığında yazıyorlar, beraat ettiklerinde ise yazmıyorlardı. Nur cemaatine bu haberler ancak lâhika mektuplarıyla ulaştırılabiliyordu.

Recep Unaz Ağabey'imiz, Suphi Bey'den ricada bulunarak, bu beraat haberini neşretmesini istemiş, Suphi Bey de "tamam" demişti. İleri Gazetesi'nde sür manşetten: "Adnan Menderes'e teşekkürler. Afyon Ağır Ceza Mahkemesinden Bediüzzaman ve Nur Talebeleri beraat ettiler" şeklinde bir haber çıkmıştı.

Bu haber çıkar çıkmaz Recep Ağabey hemen bir nüshasını alıp Isparta'ya, Üstad'a göndermiş.

Üstad Hazretleri çok memnun olmuş, adeta çocuklar gibi sevinmiş. Düşünün o günkü şartları, bir mahalli gazetede çıkan müspet bir haber Üstad'ı nasıl sevindiriyor. Artık ona göre tasavvur etmek lazım.

Suphi Türel: Antalya İleri Gazetesinin sahibi

Üstad gazetenin sahibi Suphi Bey'i yanına davet edip, onu talebeliğine kabul etmiş. Tabii aile hayatı itibarı ile Suphi Bey'in kendine göre bir çevresi var. Bu sebeplerden dolayı, İslam'ın ibadet gibi pratik bazı cihetlerini yerine getiremiyor. Bunun için Üstad, ona biraz da ikaz ve nasihatlerde bulunduktan sonra: "Mademki böyle bir hizmete vesile oldun, şimdiye kadar kitaplarımın neşri için kimseye yetki vermemiştim; ama sana veriyorum" diyor.

İşte ilk defa "Gençlik Rehberi, Hutbe-i Şâmiye, İhlâs Risaleleri, Uhuvvet Risalesi ve Küçük Sözler" İleri matbaasında bu şekilde neşredilmiş. Hatta Gençlik Rehberi gazetede tefrika (dizi yazı) halinde neşrediliyormuş. Ama bizim haberimiz yok bunlardan...

'SITKI ÜSTAD' BEDİÜZZAMAN'IN MUHTEŞEM HAFIZASINI ANLATTI

1956'da liseden mezun olunca Ankara Hukuk Fakültesine yazıldım. Fakat devam mecburiyeti olmadığı için genellikle Antalya'da bulunurdum. Antalya'da Şehir Kütüphanesi vardır; şimdiki Merkez Bankası'nın bulunduğu yerde. Tek katlı, güzel bir bina idi. O kütüphanenin Sıtkı Tekelioğlu diye bir müdürü vardı. Bastonla gezen ufak-tefek, bir adamdı. Abdülhamit Han zamanında mülkiyeyi bitirmişti. Üç lisan bilirdi: Arapça, Farsça ve Fransızca. Ayaklı kütüphane denilirdi kendisine. Ben arada sırada gider kendisine bazı sorular sorardım. Gayet tatminkâr cevaplar verirdi. Biz ona "Sıtkı Üstad" derdik.

Bir gün 1956'da yine bu kütüphaneye gittim. Ortada bir masa vardı. Masanın üzerinde bir İleri Gazetesi vardı. Şuna bir bakayım, dedim. İkinci sayfasını açtığımda enteresan bir şeyle karşılaştım. "Gençlik Rehberi, Müellifi Bediüzzaman Said Nursî." Bediüzzaman kelimesini ilk defa duyuyor, manasını da bilmiyordum. Merak ettim, "Acaba ne demektir? Hem kimdir bu zat?" diye düşündüm ve "Bunu bilse bilse Üstad bilir!" dedim. Baktım, Sıtkı Üstad kütüphanenin girişinde bir sandalyede oturmuş, bekliyor. Hemen bir sandalye aldım, yanına oturdum. Dedim, "Üstad'ım, İleri Gazetesi'nde böyle bir tefrika var. Siz bu zatı tanır mısınız?" "Tanırım! Hem de gençliğini bilirim" dedi. "Bana anlatır mısınız?" dedim. Sıtkı Üstad başladı anlatmaya:

"İstanbul'da talebeyiz. Hürriyetten önceki yıllar... Talebe arkadaşlarla dolaşıyorduk. Baktım karşıdan bir zat geliyor... Üzerinde nev-i şahsına mahsus bir şark kıyafeti vardı. Ayaklarında çizme, üzerinde kenarları işlemeli bir şalvar, şalvarın üstünde bir Trablusgarp kemeri, kemerde bir Çerkez Kaması, üzerinde cepken, başında ise poşu vardı. Sakalsız, bıyıklı, gayet müşekkel, yakışıklı bir zat; genç ve dinamik biriydi." (Sıtkı Üstad, Tarihçe-i Hayat'ta Bediüzzaman'ın yeğeni Abdurrahman ile gördüğümüz resmi tarif ediyordu.)

"Yanımdakilere, 'Kimdir bu zat?' dedim. 'Hey! Kendine gel. Ona Bediüzzaman derler' dediler. 'Nedir hususiyeti?' dedim. 'Sorulan her suale doğru cevap verir. Bütün İstanbul uleması ile münazaraları oldu, onların hepsini ilzam etti. Onun için ona Bediüzzaman derler' dediler. İyice merak etmeye başlamıştım."

"Bir iki gün sonra Beyazıt Camii karşısında bulunan çay bahçesine gitmiştim. Elimde Sabah Gazetesi vardı; Osmanlıca, 10 sayfalık, şimdiki gazetelerden daha ebatlı bir gazete idi. Başımı kaldırıncaya Bediüzzaman Hazretleri'nin geldiğini gördüm. Hemen ayağa fırladım, 'Üstad'ım lütfeder misiniz, bir çayı mı içseniz?' Bana dedi ki, 'Prensip olarak çayını içmem, ama elindeki gazeteyi okumak isterim.' Gazeteyi verdim eline. Birinci sayfayı yukardan aşağıya şöyle bir süzdü, geçti ikinci sayfaya. Yine yukarıdan aşağıya bir göz gezdirdi, geçti üçüncü sayfaya. Sonra dördüncü, sonra beşinci... Derken on dakikada gazetenin bütün sayfalarını gözden geçirdi ve gazeteyi bana iade etti.

"Merakımı mucip oldu, gayr-i ihtiyari sordum: 'Üstad'ım, yani siz şimdi bu gazeteyi okumuş oldunuz mu?' 'Evet okudum' dedi. 'İmkânsız' dedim. 'Tecrübe edebilirsin' dedi. Aldım birinci sayfayı; hiç dikkat çekmeyen bir yeri sordum. İnanır mısın evladım, kelime kelime, olduğu gibi aktardı. Geçtim diğer sayfalara, hiç dikkati çekmeyen yerlerden bütün gazeteyi şöyle tarayarak sordum. Aynı şekilde her şeyi, kelimesi kelimesine cevap verdi. Sonunda bir de gazetenin matbaasını sorayım dedim. 'Peki Üstad'ım! Bu gazete hangi matbaada basılmıştır?' 'Filanca matbaada' diye cevap verdi."

Sıtkı Üstad bana:

"Evladım, tabii şimdi sen buna inanmamışsındır; ama bunun şahidi benim, bunu ben yaşadım. Bu zat bir sayfayı bir görüşte hafızasına alıyordu. Onun hafızasında ciltler dolusu kitaplar vardı. Böyle birisinin karşısına çıkılabilir mi? Bu fotoğrafik hafıza, o zata mahsus bir mevhibe-i İlahiyedir (Allah'ın ihsanı). Bunun şahidi benim, aynen vakidir."

Ben hayretle Sıtkı Üstad'a dedim:

“Üstad’ım, sen bana Türkiye’de yaşadığını hiç tahmin etmediğim, Everest Tepesi gibi yüksek bir zatı tanıttın. Peki, bu zatı nasıl ziyaret edebiliriz, bundan nasıl istifade edebiliriz?” dedim. “Oğlum burnunun dibinde Isparta’da yaşıyor. Gençsin, Isparta’ya git duasını al” dedi. Sene sonu imtihanları olması hasebiyle Ben Ankara’ya gittim.

ATIF URAL AĞABEY’İMİZDEN ÇOK İSTİFADE ETTİM

Ankara Hukuk Fakültesinin arkasında Hukuk Yurdu vardı. Dolu olduğundan ben orada kalamıyordum. Ancak, imkânlarından istifade ediyor, derslerimizi orada çalışıyorduk. Yukarı kattaki bir odayı mescit haline getirmişlerdi, namazlarımızı orada kılıyorduk. O zaman ki İlahiyat Fakültesinde okuyan nur talebeleri ile tanışma fırsatım olmuştu. Allah Rahmet etsin, sonradan Bursa İlahiyat Fakültesinde dinler Tarihi Profesörü olan Mehmet Günay Tümer’le tanıştık, beni dershaneye götürdü.

Dershanede Atif Ural Ağabey’imizle tanıştık. Atif Ağabey savcı olmuştu, fakat genç yaşında 33’ünde vefat etti. 1956’da Risalelerin yeni harflerle matbaalarda tabedilme işi başlamıştı. İşte Atif Ağabey burada Risaleleri yeni harflerle neşretmek için beş yılını feda etti.

O bana Ankara’da ağabeylik yaptı. Çok mükemmel, çok kâmil, çok mütevazı; şair ruhlu, nurani, çok hassas bir insandı. Ondan çok istifade ettik. Sonra Üstad’ın hizmetkârlarından Mustafa Sungur Ağabey geldi. Sungur Ağabey’den de Risale-i Nur’la yapılacak iman Kur’an hizmetinin, nur mesleğinin inceliklerini anlama hususunda istifade ettik.

1959’DA ÜSTAD’I ZİYARET ETTİM

O zaman ağabeyler devamlı, “Üstad ziyaretçi kabul etmez, kıymet ve ehemmiyet Üstad’ın şahsında değildir. Üstad kendisini bir merci, bir şeyh, bir mürşit, bir lider olarak kabul etmez. Kendisini ancak bir Nur Talebesi olarak kabul ediyor. Risale-i Nur’a talebe olun, o zaman doğrudan doğruya Kur’an’a talebe oluyorsunuz; burada merci kitaplardır, kitaplarını okuyun” diyorlardı. Hizmetlerin içinde olduğumuz halde, üç yıl bu sebeple ziyarete tevessül etmedik. Ama elhamdülillah Külliyyatın tamamını alıp okuma fırsatını bulduk.

1958’den sonra Nazilli’de, bir kahvehanede cereyan eden, kitap okuma bahanesi ile Mehmet Büker ve arkadaşları hakkında bir dava açılmış; gazeteler de aleyhte bir kampanya başlatmıştı. Bugün olduğu gibi, aynı şekilde, bilmediğimiz bir yerlerden düğmeye basılıyordu. Artık bunlar nereye dayanıyor, bilemiyoruz. Hesabını yapmaya da mecbur değiliz, mühim değil.

1959’da bu Nazilli hadisesi sebebiyle ulu orta, yalan yanlış, iftiralarla dolu bir karalama kampanyası başlatmışlardı. Bunlara bir cevap hazırlamak icap etti. Atif Ural Ağabey’le istişare ettik. Bana, “Sen hazırla, tashih edelim” dediler.

Hüsnü Bayram, Mehmed Kırkinci, Gültekin Sarigül,
Nevzat Tarhan, Ertuğrul Öztürk (Erzurum, 08. 07. 2007)

Ben de âcizane ufak bir kitap halinde bir risale hazırladım. “Hem bunu takdim edeyim, hem de dünya gözüyle Üstad’ı göreyim” dedim.

Antalya’dayım, Kasım ayının başları idi. O zamanki yol şartları malum, çok zorluk var. Günde bir araba var.

Isparta'ya vardım ve gece bir otelde kaldım. Isparta'da o zamanlar on tane kadar ağabeyimiz vardı. Halkta ürküntü hâsıl olmuştu; korkutulmuşlardı. İnsanlar nur talebelerine tam yanaşamıyordu. Mustafa Ezener Ağabey'imiz vardır, Antalya'daki ilk neşriyatı takip eden de o idi. Isparta Mimar Sinan Camii karşısında bir kulübesi vardı. Çorap örüp orada satıyor, geçimini temin ediyordu. Kendisini ziyaret etim ve "Ağabey, Üstad'ı ziyaret etmek istiyorum, acaba imkân olur mu?" diye sordum. Meğer çok fazla gelip giden olduğu için artık bıkmış, bu yüzden pek sıcak alaka göstermedi. Bana, "Bak bu iki üç kişi ziyarete gidiyorlar. Onların peşine takıl; nasibin varsa görürsün" dedi. Ben Üstad'ın evini bilmiyordum. Hemen onların peşine takıldım. Üstad kira olarak Fitnat Hanım'ın evinin üst katında, ağabeylerle kalıyordu. Fitnat Hanım, yaşlı, mübarek bir ablamızdı.

Üstad'ın evine doğru giderken, karşıdan zayıf nahif, pos bıyıklı bir ağabeyimizin geldiğini gördüm. Beni simamdan anladı, yanıma geldi: "Kardeşim sen nereye gidiyorsun?" dedi. "Ağabey imkân varsa Üstad'ımızı ziyaret etmek istiyorum" dedim. "Üstad'ımız hasta ziyaretçi kabul etmiyor, kusura bakma" dedi. Ben, "Peki" deyip geri döndüm. O arada, "Ama ithamlara cevap mahiyetinde bir şey hazırlamıştım. Onu takdim edecektim" dedim. "Nerde o?" dedi. "Otelde" dedim. "O zaman kardeş, sen onu çabuk getir. Araba hazırlandı, Üstad Eğridir'e gidecek. Sen caminin orada dur, geçerken görürsün" dedi. Daha sonra, konuştuğum kişinin Zübeyir Ağabey olduğunu öğrendim.

Hemen koştum otele; kitapçığı aldım ve caminin oraya geldim. Üstad'ın evi görünüyordu. "Acaba yaklaşısam mı?" diye düşünürken, o beni karşılayan ağabey, beni görünce koşarak geldi. "Kardeşim ben seni arayacaktım, Üstad'ımız seni istiyor" dedi. Hemen cümle kapısına koştum. Baktım araba hazır, bekliyor. Arabanın sağ tarafında uzun boylu, başında sarık Tahiri Mutlu Ağabey, sol tarafında Bayram Yüksel Ağabey; direksiyonda da benim gibi bir delikanlı, Hüsnü Bayram Ağabey var. Bir de İmam Hatip son sınıfta okuyan pardösülü, gözlüklü bir genç vardı, Zekeriya Kitapçı. O da arada sırada gelip Üstad'ın hizmetinde bulunmuş. Şimdi Selçuk Üniversitesinden emekli, dinler tarihi profesörüdür.

Baktım Üstad'ımız arabanın arka koltuğunda oturuyor, üzerinde de bir yorgan var. Zayıf, çok zayıf, adeta bir deri bir kemik; ama gözler çok iri, bakışlar çok sert ve keskin. Dikkatle bana bakıyordu. Arabanın penceresi açıldı. Yanaştım, elini uzattı öptüm. Bayram Ağabey takdim etti: "Üstad'ım, bu kardeşimiz Atıf'ın arkadaşı, Risale-i Nur'a hizmeti var, çalışıyor" deyince; "Maşaallah... maşaallah..." şeklinde başımı devamlı sıvazladı. Sonra ismimi sordu. "Gültekin Üstad'ım" dedim. Şöyle gözleriyle yukarıya doğru baktı ve heceledi, "Gül-te-kin!" Ben bir mana veremedim. Durdu... Sonra konuşmak istedi, fakat sesi kesildi. Sadece dudak hareketi vardı. Tabii ben bir şey anlayamadım; fakat yanındaki ağabeyler hemen anladı. Bayram Ağabey dedi ki: "Üstad'ımız 'Yanımda otuz yıl hizmet etmiş bir talebe olarak seni kabul ettim. Anneni, babanı duama dâhil ettim; onlar da bana dua etsinler' diyor" dedi. Sonra ses birden açıldı: "Antalya'da Hanım talebeler var, onlara selam söyle, ben seni onlar için vekil tayin ettim" dedi.

Zekeriya Kitapçı, 17 yaşlarında. Üstad'ın kendisine hitap tarzı enteresandı. 90'a merdiven dayamış bir pir-i fani, ona 'kardeş' diye hitap ediyordu. Üstad: "Zekeriya Kardeş! Sikke-i Tasdik-ı Gaybî'yi tashih edin ve bu kardeşle Ankara'ya yollayın" dedi. "Peki, Üstad'ım" dedi. Derken araba hareket etti. Üstad bizi selamladı ve araba uzaklaşmaya başladı (Üstad'ın selam tarzı, iki eliyle kucaklar tarzda yüzüne doğrudur).

Bir daha Üstad'ı son gelişlerinde Ankara'da, uzaktan gördüm. Emirdağ Lâhikası'nın son mektubu olan dersi verdiği otelde idim. Fakat çok genç olduğumdan bana sıra gelmedi ve yanına çıkamadım.

ÜSTAD'IN EVİNDE DÜNYA YOKTU

Tahiri Ağabey'le kalmıştık. Beraber Üstad'ın kaldığı eve çıktık. İlk olarak salona geçtik. Salon dediğimiz yerin tabanında hiçbir örtü yok, tamamen tahta... Sonra Üstad'ın kaldığı odaya baktım; yerde çok eski bir kilim, sağ tarafta demir bir karyola, ortada sac bir soba...

Pencerelerde perde yok, muayyen bir seviyeye kadar gazete yapıştırılmış. Kenarlarda da eskimiş tek kişilik minderler var. Hâsılı kelam, orada dünya diye bir şey yoktu. Hem Üstad'ın kaldığı oda, direkler üzerine kurulu balkon gibi bir çıkıntı halinde idi. Yani altı boş.

Orası nasıl ısıtılıbiliyordu ki? Isparta, bin metre yükseklikte, yayla gibi bir yerdir. Yani çok soğuk olan bir yer. Altı boş bir oda nasıl ısıtılırdı! Ağabeylerin kaldığı oda da aynı şekildeydi. Yerde eski bir kilim, pencerelerde perde yok, kenarlarda eski minderler... Bunları ben büyük bir ibretle müşahade ettim o zaman.

Mehmed Kırkinci, Şahin Yılmaz (merhum), Ömer Özcan,
Gültekin Sarigül, A. Cevad Yaşar (10.07.2006)

İKİ FARKLI ÜSTAD'

Üstad'la Isparta'da görüştüğten sonra, Antalya için trende, ikinci mevkide bilet almıştım. Koltuk numarası olmadığından, yolcu sayısı fazlaysa yer bulunmazdı. Bir kompartımanı o telaşla açtım, baktım. Genç, o günkü ölçülerle asrî diyebileceğimiz bir kadın, yanında da sakallı nurani bir zat vardı. Selam verdim, müsaade isteyip girdim. Elimde de el yapması bir asker bavulu var. Onu yukarıya koyarken, o nur yüzlü zat bana dedi ki:

“Evladım sen büyük bir zatı, Bediüzzaman Hazretleri’ni ziyaretten geliyorsun?”

“Allah! Allah!” deyip şaşırđım. “Nerden anladınız?” dedim.

“Evladım yüzün ifade ediyor” dedi.

“Siz kimsiniz?” dedim. “Üstad Hazretleri Burdur’a ilk geldiğinde ona talebe olmuş, emekli muallim Hasan Melli” dedi ve devam etti:

“Ben birçok kerametlerine şahit oldum. Yalnız, evvela sana bir şey sorayım. Üstad’ın konuşma tarzını nasıl buldun?” dedi. Tebessüm ettim ve “Hal hatır sorarken Türkçeyi az bilen, şark şivesiyle konuşan bir zat-ı muhterem” dedim. “Hah! Onu istiyorum ben işte. Sen Bediüzzaman’ın hususi şahsiyetini görmüşsün. Onun dellal-ı Kur’an noktasındaki şahsiyetini görmeliydin” dedi.

“O nasıl oluyor?” dedim.

“Biz de onu ilk tanıdığımızda günlük konuşmaları aynen böyleydi. Ama o safha biter, sonra diz çöker oturur, euzu besmele, salâvat-ı şerife çeker ve arkasından başlar konuşmaya. İşte o zaman, Risale-i Nur’da okuduğın o bedi, veciz ifadeler mübarek ağzından dökülmeye başlar. O zaman ne şark şivesi kalır, ne de bir şey... Haza bir İstanbul efendisi gibi, İstanbul şivesiyle konuşurdu. Bu ifadeler nerden geliyor diye, biz hayran kalırdık.”

“Hatta iki oda dolusu kitabı, kütüphanesi olan, Hatip Hoca denilen, Burdur’un en büyük bir âlimini götürdük yanına. O zaman Bediüzzaman başladı hitap etmeye. Hatip Hoca böyle adeta sindi, hiçbir şey konuşamadı kendisine. Biz dedik: ‘Hocam, bir iki şey de siz konuşsaydınız ya!’ O dedi ki, ‘Bunun ilmi mevhibe-i İlahiyedir (Allah’ın ihsanı), bizim ilmimiz kesbî, yani okuyarak öğrendiğimiz şeylerdir. Onun karşısında ben konuşamam...’ Böyle dedi Hatip Hoca.”

ÜSTADIN BURDUR HAYATINDAN...

Tren yolculuğumuz sürüyordu. Bu arada Emekli Lise Öğretmeni Hasan Melli Ağabey’in yanındaki hanımın, kendisinin gelini olduğunu öğrendim. Bizi dikkatle ve feyizle dinliyordu. Hatta bir ara: “Allah’a hamd-ü senalar olsun. Bediüzzaman Hazretleri’ni bizzat gören iki gözü bana gösterdi” dedi. İçimden “Allahu ekber! Şu kadının iman ve teslimiyetine bak!” dedim.

Bir ara Hasan Melli Ağabey’e Üstad Bediüzzaman Hazretleri’nin Burdur’daki hayatından anlatmasını rica ettim. Çok güzel, çok kıymetli hatıralar anlattı bana. Şöyle ki:

“Üstad Bediüzzaman Hazretleri Burdur’da¹ kaldıkları müddetçe Hilmi Bey ile beraber hep ziyaretlerine giderdik. Hilmi Bey, öğretmenlik yaptığım aynı lisede benden daha kıdemli bir muallim idi. Üstad Burdur’da bir evde kalıyordu. Sohbet için yanına gittiğimizde, Hilmi Bey ayakkabılarını çıkarıp benden evvel girer, ben de arkasından aynı şekilde takip eder girerdim. Üstad, “makat” denilen biraz yüksekçe bir yerde otururdu. Gelen cemaat ise yerde halka teşkil edecek şekilde otururlardı. Hilmi Bey, Üstad’ın elini öptükten sonra, Üstad ekseriya onu sağ yanına oturturlardı, beni de sol tarafına...”

“Üstad sohbete başlamadan evvel hâl hatır sorardı. Tıpkı şimdi senin müşahede ettiğin gibi şark şivesiyle kelimeleri kısaltarak konuşurdu. Bu fasıl beş-on dakika devam ederdi. Bilahare diz üstü oturur ve ‘Şimdi biraz da hocalık yapalım’ der, besmele ve salavat-ı şerifeyi takiben konuya adeta gürleyen bir ırmak gibi girerdi. Mübarek ağzından, risalelerdeki o belîğ ve bedî ifadeler gibi kelimeler dökülmeye başlardı. O zaman ne şark şivesi, ne de başka bir şey kalırdı! Haza bir Osmanlı İstanbul Efendisi gibi konuşurdu. Bu iki şahsiyeti arasındaki bariz fark bizi hayrette bırakırdı.”

“Vazife yaptığım lisede Kemal adında bir tarih muallimi vardı. Kendisi münkirdi, inançsızdı. Bir gün aramızda Hazret-i İsa (a.s.) hakkında çok şiddetli bir münakaşa geçmişti. Nerede ise kavga edecektik. Neticede biz birbirimizden koştuk ve bir ay kadar konuşmadık. Ben bu hadiseyi kimseye de anlatmadım. Zaten anlatılacak bir şey de değildi. Bir ay sonra lisede Hilmi Bey ile beraber oturuyordum. Bir anda Kemal yanımıza geldi:

“Hep Bediüzzaman diye birinden bahsediyorsunuz... Çok da büyütüyorsunuz... Beni de yanına götürseniz ya! Bak, ona bazı sualler soracağım. Bakalım altından kalkabilecek mi?” dedi. Ben hemen kendisine mukabelede bulundum: “Sende din yok, iman yok, abdest yok... Bu vaziyette seni nasıl O’na götürelim? Hem sen oraya ayakkabı ile de girmeye kalkarsın” dedim. Hilmi Bey hemen araya girdi. “Eğer Kemal Bey hakikaten arzu ediyorsa bizim vazifemiz kendisini oraya kadar götürmektir. Ondan sonrası da Allah’a aittir” dedi. Ben de “Peki” dedim ve beraberce buluşup Üstad’ın kaldığı eve doğru yola çıktık.

Üstad’ın evine vardık. Yalnız Kemal daha önceden ayakkabılarını çıkarmayacağını söylemişti. Kapıyı çaldık, açıldı. İçeriye önce Hilmi Bey ayakkabılarını çıkararak girdi. Sonra aynı şekilde ben girdim. İçerde yirmiye yakın kişi, iki halka şeklinde, diz üstü oturmuş, kemal-i edeple Üstad’ı dinliyorlardı. Kemal Bey bu vaziyeti görünce hemen eğildi ve ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Üstad’ı doğru yanaştık. Hilmi Bey elini öptü. Üstad onu sağ tarafına oturttu. Ben de elini öptüm, beni de sol tarafına oturttu. Sıra Kemal’e gelmişti... Kemal, Üstad’a yaklaşınca, Üstad hiç yapmadığı bir tavır gösterdi. Başlarını mümkün merteye aşağıya eğdi ve sağ elini imkân nispetinde yukarıya kaldırdı. Aslında normal hallerde Üstad elini pek öptürmezdi. Fakat bu şekilde, Kemal, ayakta Üstad’ın elini öpmeye muhtar kalmıştı. Üstad kendisinin nereye oturacağını da göstermedi. Kemal, bir sağına, bir soluna baktı. Rengi kırmızıya döndü. Perişan bir vaziyette Üstad’ın dizinin dibine yığılıverdi. Bir kaç dakikalık soğuk bir duş yaşatmıştı Üstad ona. Akabinde Üstad Hazretleri konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

“Evet, Kara Kavak ağacından bahsediyorduk. Kavak ağacı, bahar gelince yapraklanır ve tomurcuklanır. Mevsimi gelince tomurcuklar kemale erer ve açılırlar. İçlerinden sinekler uçuşurlar. Sonra bildiğimiz kiraz ağacı... Bahar gelince çiçeklenir ve yapraklanır. Çiçekler dökülür ve küçük tomurcuklar hâsıl olur. Mevsimi gelince de tomurcuklar erer, iştihamızı çeker hale gelirler. Yemek için bir tane koparırsın. Bakarsın ki cidarında hiçbir delik yok. Ama açarsın içinde kurt teşekkül etmiş. Ben bu hususu tetkik ettim. (Yirmiye yakın botanik âlimlerinin isimlerini sayarak) filancanın, filancanın eserlerini okudum. Hiç birisinin bu meseleye tatminkâr bir izah getiremediklerini müşahede ettim.

¹ Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri 1926 senesinde, Burdur’a, Van ilinden sürgün olarak gönderilmiştir. Masum ve mazlum Bediüzzaman’a Burdur’da da çok sıkıntılar çektirilmiştir. Sekiz ay kadar sonra da Burdur’dan Isparta’nın Barla nahiyesine ikinci kere nefyedilmiştir. Burdur hayatı ile alakalı Tarihçe-i Hayat kitabında şu bilgiler vardır:

“Van’da mağaradan çıkarılıp Anadolu’ya hareket etmek üzere jandarmalarla sevk edilirken, yollara dökülüp ‘Aman, efendi hazretleri, bizi bırakıp gitme. Müsaade buyur, sizi göndermeyelim. Arzu ederseniz Arabistan’a götürelim’ diye yalvaran silâhlı gruplara, ahaliye ve ileri gelen zatlara, “Ben Anadolu’ya gideceğim, onları istiyorum” diyerek, hepsini teskin ediyor. Evvelâ Burdur vilayetine askerî muhafızlarla nefyediliyor. Burdur’da zulüm ve tarassutlar altında işkenceli bir esaret hayatı geçiriyor. Fakat asla boş durmuyor; on üç ders olan *Nurun İlk Kapısı* kitabındaki hakikatleri bir kısım ehl-i imana ders verip gizli olarak kitap haline getiriyor. Bu hikmet cevherlerinin kıymetini takdir eden müştak ehl-i iman, el yazılarıyla bu kitabı çoğaltıyorlar. Nihayet, ‘Burada Said Nursî boş durmuyor, dinî musahabelerde bulunuyor’ diye, gizli din düşmanları tarafından rapor tanzim ettiriliyor. Ve burada da ‘Ücra bir köşede, mahrumiyetler, kimsesizlik ve gurbet hayatı içinde kendi kendine ölümler’ düşüncesiyle dağlar arasında تنها bir yer olan Isparta vilayetine bağlı Barla nahiyesine gönderilmeye karar veriliyor.”

“Bediüzzaman Said Nursî Burdur’da iken, bir gün, o zamanın Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Reisi Mareşal Fevzi Çakmak Burdur’a geliyor. Vali, Mareşale, ‘Said Nursî hükümete itaat etmiyor; gelenlere dinî dersler veriyor’ diye şekvada bulunuyor. Mareşal Fevzi Çakmak, Bediüzzaman’ın ne kadar dâhi ve ne kadar manevî büyük ve müstakim bir zat olduğunu bildiği için diyor ki: ‘Bediüzzaman’dan zarar gelmez. İlişmeyiniz, hürmet ediniz.’ (Tarihçe-i Hayat, Söz Bas. Yay., 191)

İşte kavak ağacının tomurcuklarındaki sineklerin, kiraz içindeki kurdun menşesine izah getiremeyenler (Dizinin dibine oturan Kemal'e şahadet parmağı ile sert bir hareketle işaret ederek) Hz. İsa'ya (a.s.) peder ararlar!"

Hâlbuki Kemal Bey ile aramızda geçen hadiseden Hilmi Bey'i bile haberdar etmemiştim. Başka hiç kimseye de söylememiştim. Kendisiyle münakaşa ederken Üstad orada mıydı? Nasıl haberdar olabildi? Bu açık keramet karşısında donup kalmıştık.

Neyse sohbet bittiğinde Üstad'ın elini öpüp dışarıya çıktık. Kemal Bey ikimize de sarılarak: "Allah sizden razı olsun, benim hidayetime vesile oldunuz. Sizin bana anlattığınız Bediüzzaman ile şimdi gördüğüm Bediüzzaman arasında Himalaya'lar kadar farklar var" dedi. Çok memnundu. Biz de sevindik, Allah'a şükrettik.

Ertesi gün Kemal Bey yanımıza gelerek, "Arkadaşlar, hemen gidelim!" dedi. Biz zaten böyle bir teklifi bekliyorduk. Üçümüz yola koyularak Üstad'ın kaldığı eve vardık. Sohbet günü olmadığı için de Üstad'ımız yalnızdı. Kapıyı çaldık, açıldı, içeri girdik. Hilmi Bey elini öpmek istedi, vermedi. Bana da iltifat etmedi. Hemen Kemal Bey'in omzundan tuttu içeriye götürüp oturttu. Başımı sıvazladı. Önüne üzüm leblebi karışımı kâseyi açtı. "Buyur Kemal'im! Ye Kemal'im!" diyerek Kemal Bey'in başını sıvazlayarak mütemadiyen iltifatlar etti. İltifatlar artık Kemal'e idi. Hakikaten Kemal Bey de bu iltifatlara layık olduğunu zamanla gösterdi. Risale-i Nur'u okuyarak anlamak ve anlatmakta bizleri fersah fersah geçti."

Hasan Melli Ağabey'imiz bunları anlattıktan sonra, kompartımda formalar halinde Ankara'ya götürdüğüm, "Sikke-i Tasdik-I Gaybî" kitabından yerler okumaya devam ettim. Bazı noktalarda izahlar getirdi. Kitabın bir yerinde, "Uzaktan dağlar görünür, taşlar görünmez. Sekiz yüz senelik bir mesafeden görünen, hizmet-i imaniyenin şahıkasıdır. Yoksa Said gibi karıncaların değil..." okuyup bitirdikten sonra, sordum: "Muhterem Ağabey! Burada dağ gibi bir hadiseden bahsediliyor. Hâlbuki bugünkü haliyle (1959 senesiydi) ben ancak Anadolu'nun muayyen beldelerinde, bu hizmete gönül vermiş birer ikişer ağabeyi görüyorum. Bunların hepsini toplasan ancak büyükçe bir salonu doldurabilir.

Cevabı gecikmedi: "Evladım! Üstad ruh mertebesine terakki ettiği için mazi ve istikbal zaman-ı hâl hükmüne geçmektedir. Bu bakımdan istikbale Allah'ın izniyle nazar ederek bu cümleleri yazdırmaktadır. Ben yaşlıyım, göremem. Sen gençsin, göreceksin inşaallah. Elli sene sonra bu kitapların dünya çapında bir hadise haline geldiklerini sen bizzat göreceksin."

Allah gani gani rahmet eylesin. Hasan Ağabey'imizin ifade ettiği günleri, Allah'a sonsuz hamd ü senalar olsun gördük ve yaşıyoruz.

RİSALE-İ NUR'UN MAHKEMELERİ:BEKİR BERK AĞABEY'İN İLK RİSALE-İ NUR DAVASI

1958'de Nazilli'de Mehmet Büker ve arkadaşları hakkında bir hadise olmuştu. Bizim ağabeyler, meselenin izahı için bir beyanname hazırladılar. Bir gazete olmadığından, mecburen Ankara'nın muhtelif apartmanlarına dağıttılar. Bunun üzerine Zübeyir, Tahiri, Atıf Ural ve Sungur Ağabeyler başta olmak üzere 8-9 kişi tevkif edildi. Rahmetli Milletvekili Tahsin Tola Ağabey, Bekir Ağabey'i aramış ve "Bekir Bey, bu davayı alır mısınız?" diye teklifte bulunmuş. Bekir Ağabey, "Ağabey sen ne diyorsun? Bana 'Sana emrediyorum, gel bu davayı al!' demeliydin" şeklinde cevap vermiş.

Bekir Berk Ağabey son derece yakışıklı, kıvrak zekâlı, hitabeti kuvvetli bir insandı. Ankara'da hapisteki ağabeylerle görüşüp sormuş:

"Ben sizin şahsınızı mı müdafaa edeyim, yoksa davanızı mı?" Oradakiler demişler ki:

"Hayır, şahsımızı değil sadece Risale-i Nur'u müdafaa edeceksin. Biz sana doküman vereceğiz."

Bekir Bey güzel bir müdafaa hazırlamış. (Sonradan bu müdafaalar kitap haline getirildi.) Bekir Berk Ağabey'in ilk Risale-i Nur davası budur. Ve bu şekilde, senelerce bitmeyen, bitirilmeyen, Risale-i Nur aleyhinde açılan davaların takibine başlamış oldu.

MAHKEMEDE, KARDEŞLERDEN BİRİ ELİMDEKİ ÇANTAYI BİRDEN KAPTI VE FIRLAYIP KAÇTI

1962'de tamamladığım iki yıllık askerliğimden sonra, 1963 senesinin sonlarına doğru stajımı bitirip Avukatlık ruhsatnamesini aldım.

Hemen Burdur'dan bir telefon geldi. Mehmet Aynacı'nın Risale-i Nur davasının olduğunu söylediler. Rahmetli Bekir Bey de gelecekti. Otobüse atladım Burdur'a gittim.

Ahmet Feyzi Kul ve küçük biraderi Mehmet Emin Kul da gelmişlerdi. Burdur'da Hacı Refik Hafız isminde muhterem bir zat vardı; onun evinde misafir kaldık ve gerekli hazırlıkları yaptık. Ertesi sabah Burdur Ağır Ceza'ya girdik. İşte benim ilk davam bu Risale-i Nur davası olmuştur. Bu bizim için bir mazhariyetti, hamdolsun.

Zaten bundan sonra da kazanç sebebi olacak ticari gaye ile davalarımız olmamıştır. Artık o günden sonra 28 sene davadan davaya koşma zarureti çıkmıştı ortaya.

Doğrusu Burdur'da bazı acemiliklerim oldu.

**Av. Bekir Berk (rahmetli) ve Av. Gültekin Sarigül.
1965 İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesinde. Dr. Mehmet Akay,
Mustafa Kavurmacı ve arkadaşlarının müdafaasında**

O ilk celsede biraz sıkılmadım değil. İkinci celsede bilirkişinin raporuna cevap verme durumu hâsıl olmuştu. Külliyyatı çantama doldurdum. Mahkemede masanın üzerine koydum. Evvela Bekir Ağabey bilirkişiye cevap mahiyetinde konuştu. Bilirkişi dediklerimiz de öyle bitaraf, insafı insanlar değildi. Neşet Çağatay gibi taraflı insanların raporlarıydı bunlar.

Sıra geldi bana. Bilirkişiye cevap verebilmek için sayfa numaralarımı işaretlemiştim. Rapordan bir cümle okuyorum, sonra “bu yalandır” deyip doğrusunu Risale-i Nur’dan ilgili yerden okuyordum. Tek tek... “Bu iftiradır, bu yalandır, bunun doğrusu budur...” diye cevaplayınca duruşma epeyce uzadı. Reis:

“Yeter kardeşim, tamam sen vazifeni yaptın, yeter bu kadar...” dedikçe; “Tamam, tamam bitiriyorum” deyip devam ediyordum. En nihayet, bilirkişinin raporunun reddi kabul edildi, elhamdülillah. Başka bir yere havale edildi, talik oldu.

Salonda da polisler var. O devirde polisler bir iş başardı mı mükâfat alırlardı. Meğer polisler benim için bir tertip hazırlamışlar. Çantam Risale dolu ya... Ben çıkarken hemen çantaya el koyup elimden alacaklar. “Nurcuların avukatı kitaplarla beraber yakalandı...” diye bir haber olacak tabii.

Salonda bulunan kardeşlerimiz polislerin hareketlerinden bunu hissetmişler. Ben hemen kitapları çantaya koyup cüppeyi çıkarıp çıkacaktım ki birden kardeşlerden biri elimdeki çantayı kaptı, fırlayıp dışarıya kaçtı. “Yahu ne oluyor?” filan derken baktım polisler etrafımda; ama çanta yok... Ben bizimkilere “Hayrola!” falan deyince, “Gel, gel ağabey sana izah edelim” dediler. “Bunların niyeti kötü idi, biz çantayı kurtardık” dediler. İşte bakın ve düşünün, o zamanlarda bu kadar basitliklere tevessül ediliyordu.

Bir de o zamanki şartlar şimdiki gibi değildi. Şimdi bir avukat hakkında Adalet Bakanlığından izin almadan ifade alamazsın, dışarıda alacaksın ifadesini. Avukat mahkemede vazife ifa ederken dokunamazsın. O zaman bu da yoktu. Avukatlık kanunu felaketti; avukatın hiçbir teminatı yoktu. Diyelim hâkimle bir münakaşaya girdin, hâkim isterse seni tevkif edebilirdi.

Neyse bu bizim ilk, Burdur Risale-i Nur davamız, beraatla neticelendi. Fakat savcı bu kararı temyiz etti. Temyiz demek, davanın Yargıtay 1. Ceza Dairesine gitmesi demek. Orada kim vardı? Yassıada hâkim ve savcıları, Salim Başol, Ömer Egesel gibiler vardı. Şimdi bunlardan nasıl adalet beklersin. Tabii beklendiği gibi aleyhte bozdular. Bu bozmaya karşı müdafaa yapılacak. O zaman daha ben yeniyim. Bekir Ağabey bana göre tecrübeli, aramızda 10-11 sene fark var.

Bekir Ağabey'e, “Biz mahkemeye ısrar ettirmeyelim. Yoksa bu Ceza Genel Kurulu'na gider, onlar da zaten böyle bir şey bekliyorlar. Oradan aleyhte bir karar çıkarırlar. Ondan sonra bir şey anlatamayız”

dedim. Bekir Ağabey, “Yok kardeşim biz vazifemizi yaparız” dedi. Artık bir taraftan o, diğer taraftan ben yüklendik. Ve mahkeme eski beraat kararında ısrar etti.

Sonra gitti Ceza Genel Kuruluna. Bunu fırsat telakki ettiler, kitapları hiç incelemeyen, Çetin Özek isimli bir doçente, bir nevi tezvirname hazırlattılar (doğru olmayan ifadelerden oluşan yazı). Bu tezvirnameyi kaynak göstererek aleyhte bir karar çıkardılar. Tabii bu sırada zikretmek istemediğim bir takım mahfillerin baskıları da oldu. Böylece adli teşkilat, siyasi bir hüviyete sokuldu. Bundan sonra beraat kararı hâkimin zihniyetine, kanaatine, dünya görüşüne bağlı bir hale geldi.

1965 YILINDA 300'E YAKIN DAVA VARDI

Aslında Üstad Hazretleri daha hayatta iken, üç mahkeme tarafından, Risale-i Nur'un incelenmeyen tarafı kalmamıştı. Tamamı beraatla neticelenmiş; sadece Eskişehir Mahkemesi Tesettür Risalesi için ‘kanaat-ı vicdaniye ile’ altı ay ceza vermişti. Başka hiçbir ceza yoktur. Bu böyle ‘kaziye-i muhkeme’ haline gelmişken, başka davalar açılmaması gerekirdi.

Düşünün, 1960’lı yıllarda, mesela Isparta’da Mustafa Ezener Ağabey, 20-30 defa mahkemeye sevk edildi. Bir mahkemede beraat ediyor, kitapları alıyoruz, evine götürüyor; fakat akabinde polis tekrar gelip kitaplarını alıp doğru mahkemeye sevk ediyorlardı. Haydi bakalım tekrar baştan... Tekrar beraat edip evine gidiyor; ama yine aynı şekilde başa dönüyor. 20-30 defa bu şekilde...

Isparta Antalya’ya yakın olduğu için ekseriye ben giriyordum Ezener Ağabey’in mahkemelerine.

Mesela, Nazilli’de Terzi Mehmet Oğuz Ağabey’imiz vardı. Mahkemeden beraat alıyor. Kitapları iade ediliyor ve alıp evine götürüyor. Ancak akabinde polisler tekrar gelip kitaplarla beraber evinden alıyor, karakola götürüyorlar. İşkence ile orada şehit ediliyor. Üstelik bunun vefatına sebep olan komiser, terfi ettirilerek Antalya’nın Elmalı kazasına tayin ediliyordu. Bu komiserin davası takip edildi, fakat ufak tefek cezalarla geçiştirildi. Terzi Mehmet işkence ile şehit edilen ağabeyimizdir, Allah rahmet eylesin. İnşallah şehittir.

Maalesef 1965 den sonra çok kötü bir şey yapıldı. Adliyeler siyasetleştirildi. 1965 yılında benim hatırladığım kadarıyla 300’e yakın dava vardı. Tekirdağ’ın Demirköprü’sünden tut Kars’a, Van’a kadar her vilayette davalar vardı.

1965 den sonra af kanunu çıktı. Adalet Partisi, Demirel Hükümeti çıkardı. Ama bunlarda samimiyet olmadığından, 163. maddenin 1. fıkrası dâhil edilmedi. Başta Dr. Mehmet Akay olmak üzere birçok kardeşimiz af kanunu dışında bırakıldı. Ve kararlar infaz edildi. Fakat bu gelişme, kısmen de olsa bir rahatlık sağladı, yani davalar azaldı. Yoksa davalar hakkında gelinecek gibi değildi. Biz iki avukat tamamına yetişemiyorduk. Ama takipler hiç durmadı, her yerde devam etti. Gazeteler devamlı yazıyordu:

“Filan yerde otuz nurcu, ayın yaparken yakalandı...”

Ayin diye yazarlardı. Biz hemen telefon ederdik. “Çabuk vekâletname çıkarın, yetişiyoruz” diye. Tevkifi takiben gidip aranmadığı zaman, kardeşlerin halet-i ruhiyeleri değişiyordu. Mutlaka gidip onlara bir aşk, şevk, teselli vermek icap ediyordu.

BİR AYAKKABI ALACAK KADAR BİLE PARAMIZ YOKTU

Benim imkânlarım fazla iyi olmadığımdan uçakla gidemiyordum. Otobüs veya trenle gidiyordum. Benimle fazla alakadar olan da yoktu. Bekir Bey de öyle, bidayette çok sıkıntı çektik. Sonra iyi kötü bir yazıhane tahsis edildi. Yol masrafları karşılanır hale geldi.

Ama ilk başlarda o da çok sıkıntı çektik. Bir pantolon, bir ayakkabı bile alamazdık, bir elbise alacak imkân yoktu. O, uçak bileti ile şarka gönderilebildiği için, yüzde seksen itibarıyla şarka o gidiyordu. Sivas’tan itibaren batıdaki davaları benim takip etmem icap ediyordu. On beş günde bir, Ankara’da bir araya geliyor, sen şuraya, ben buraya diye aramızda vazife taksimi yapıyorduk.

Antalya’ya gelir “Acaba kimden borç para alayım da yola çıkayım?” diye düşünürdüm. Mesela dönüşte ödenmek üzere birisinden 100 lira borç alırdım, öyle hareket ederdim. Kardeşlerin imkânları da kısıtlı olduğundan bize her yerde bilet alamıyorlardı. Yani cemaat o kadar maddî imkânlardan uzaktı. Yolların yüzde doksan dokuzu stabilize idi.

1967 Ekim. Van hapishanesi korkulukları önünde,
Gültekin Sarigül ve ağabeyi Mehmet Sarigül

Bu yollarda kamyonlardan çevrilme, önden motorlu, kaloriferli olmayan otobüslerle gitmek icap ediyordu. Kışın buz kese kese gidiliyordu.

Namaz için, Bekir Ağabey'in de benim de vinleksten kesme seccadelerimiz vardı. Rica minnet otobüsü durduruyorduk. Abdestimizi tutup bazen buz gibi yerlerde, hemen iki rekât seferi namazlarımızı kılardık. Şoför bazen iki de bir korna çalıp "Çabuk, çabuk!" diye bağırdı. Şimdiki gibi dinlenme tesisleri olmadığı gibi, mescitler hiç yoktu. O zamanlar gençtik tabii. Cenab-ı Hak da bir hastalık vermedi, çok şükür. Bu talepler filili dua oldu ve kabul edildi inşaallah.

Bir de o yolculuklarda biraz uyuklayabilirdik. Gittiğimiz yerlerde de bir iki saat ancak uyuyabilirdik. Dosyayı okumak müdafaa hazırlamak lazımdı. Bu şekilde hâkimin karşısına çıkardık. Artık hâkimin, bilirkişinin zihniyetine göre konuşurduk. Bazen ceza da alınırdı, ama çoğu beraat kararı olurdu. Biz bu beraatları toplar diğer mahkemelerin önüne koyardık. Cezaları elbette mevzubahis etmezdik. Zaten onları dosyalayıp da karşımıza çıkaracak bir merci de yoktu.

BAYRAM AĞABEY, GİYİLMİŞ BİR PARDÖSÜ GETİRDİ BANA

Bidayette davaların kesif olduğu dönemlerde her hangi bir dünyevi dava almak nasip olmadı. Tabii ki maddî fedakârlıklarla bunlar oluyordu. Mesela, ben on yıl yazıhanemim kirasını ödeyemedim; ağabeyim ödedi. O da borç hanesine yazıyordu. 60 bin lira ağabeyime borçlanmıştım. O bir kısmını sildi, bir kısmını ödedik; Allah razı olsun kendisinden. Şu an seksen yaşlarındadır.

O devirlerde bir elbise, bir ayakkabı bile alamazdık. Bunu şartları anlatmak için söylüyorum. Faziletfuruşluk olarak anlatmıyorum. Hatta Bayram Ağabey, giyilmiş, basit bir pardösü getirdi. Kilis'ten getirmiş.

Baktım bana büyük geliyor. Dr. Mehmet Akay'ı ziyarete gitmiştim. Baktım üzerindeki pardösü fena değil, ona dedim: "Akay kardeş, ben mahkemelere giriyorum, şu pardösüleri değiştirelim." "Hemen" dedi ve değiştik. O pardösü ile beş sene durumu idare ettik. O zaman durum bu merkezde idi. Elhamdülillah bugünlere gelindi. Sonradan da 163. madde kaldırıldı. Devlet bizimle barıştı. Devlet nezdinde tabir caizse, iade-i itibar ettik.

TAKDİRLE ANILACAK ÇOK MÜKEMMEL HÂKİMLER DE VARDI

Bu arada takdirle anmak lazım, çok mükemmel hâkimler de vardı. Hatırladığım kadarıyla, Isparta'da yaşlı bir hâkim, Sıtkı Bey vardı. Vefatında Tahiri Mutlu, Mustafa Ezener, Tenekeci Mehmet Ağabeyler ve ben bulunduk. Aleyhte bir karar çıkmış... Hiç dinlemiyor, lehte karar veriyordu.

Gaziantep'te isimlerini hatırlayamadığım karı koca iki hâkim vardı. Bir de Burhaneddin İkizoğlu vardı. Burhaneddin İkizoğlu merhum, Elmalı Ağır Ceza Mahkemesinin başkanıydı.

Yıl 1965... Devam eden bir davaya Bekir Ağabey'le beraber gitmiştik. Başkan davayı uzatıyordu. Bekir Ağabey de: "Hâkim Bey, bu işi bitirelim!" diyordu. Burhaneddin Bey o zaman diyordu ki "Bekir Bey, ben vicdani kanaatle karar vereceğim. Bu kitapları okuyorum, eğer suç unsuru varsa, kâinat birleşse benden beraat kararı alamazsınız. Ama suç yoksa Yargıtay şöyle karar vermiş, böyle karar

vermiş beni hiç bağlamaz” dedi. Ben Bekir Ağabey’e bir dakika deyip izin aldıktan sonra “Reis Bey, siz serbestsiniz! Tamam...” dedim. Bekir Ağabey:

“Bu adam bir cevher” dedi. Mahkeme biraz uzadı ama Burhaneddin Bey kitapları okuyor ve beraat kararları veriyordu. Bu bize bir istinat noktası olmuştu. Çok gayretli bir adamdı; sonra da Yargıtay Yedinci Daire Başkanı oldu. Ve hakkın rahmetine kavuştu, Allah rahmet eylesin. Elbette bu bir kazançtı, böyle hâkimler de geldi geçti.

O zaman yeni evlenen bir kardeşimiz, hanımı alarak, Antalya’da, şimdi Talya Otelinin yapıldığı yere gelmiş. Burada risale okumuşlar. Fakat halk bunu başka türlü anlamış, şikâyet etmişler. Polis gelmiş. “Ne yapıyorsunuz?” “Kitap okuyoruz.” “Ne kitabı?” “İşte bunu.” “Ooo biz başka şeyler düşünmüştük, ama bu daha tehlikeli, haydi bakalım karakola.” Evini de arıyorlar getiriyorlar kitapları.

O zaman Abdüsselam Bey Sulh ceza hâkimi idi. Davaya girdim. Bana “Bilirkişi olarak kimi tayin edelim?” diye sordu. “Antalya Müftülüğü” dedim. Kabul edildi. Ve Müftü Muavini Osman Demirkıran bilirkişi tayin edildi. Raporu da ben hazırladım. Osman Hoca imzaladı, verdi hâkime. Hâkim Abdüsselam: “Vallahi Hoca, bu rapor senin işin değil gibi ama...” demiş.

Sonradan, Hâkim, Osman Hoca’ya rast geldiğinde sormuş: “O raporu sen mi hazırladın?” “Yok, Gültekin Ağabey hazırladı” demiş. “Ben de biliyordum ama... Neyse ben zaten bu işlere karşı olmadığım için beraat veririm her zaman için” demiş. Şuna inanıyorum ki bunların beraat kararları, kendi ahiretlerinde beraatla neticelenecektir inşaallah.

ANKARA’DA ÇOK ENTERESAN BİR DAVA: TEK BİR DURUŞMA SEKİZ SAAT SÜRMÜŞTÜ

En son 1967 Ahmet Feyzi Kul Ağabey’in davasından bahsetmiştim. Yine 1967 senesinde Said Özdemir, Mustafa Sungur ve arkadaşlarının davası vardır ki çok daha enteresan bir davadır.

Ankara’da Bent Deresi’nde Said Özdemir Ağabey’in eski bir evi vardı. Bu evin altı derslane idi. Sungur Ağabey, Said Ağabey, Mustafa Türkmenoğlu, İsmail Ambarlı, Şerafettin Kartal ve Vahdettin Karaçorlu bu dershanede sohbet ederlerken, polis bunları kitaplarıyla beraber alıp götürüyor. Sulh Ceza Hâkimi herhalde insafı bir zattı ki bunları serbest bırakmış.

Aslında mutad olarak Ankara’da bu davalar 2. Ağır Ceza Mahkemesine sevk edilirdi. Neden 2. Ağır Ceza dersiniz? Bu mahkemenin başkanı, Allah taksiratını affetsin Mithat Sungur adında bir zattı. Bu tarz zatlarn yetişmiş olması maalesef Cumhuriyet devrinin dramatik sahnelerindedir. Mithat Sungur beş vakit namazını kılan bir insandır; ama Şeriat’a da düşman birisi.

Hâlbuki Şeriat, İslam’ın tamamı demektir. Hem beş vakit namaz kılacaksın, hem de İslam’ın hükümlerine karşı çıkacaksın! İtikat açısından bu ikisini telif etmek mümkün değildir. Ama işte böyle insan tipleri yetiştirilmişti. Bu yüzden Risale-i Nur davaları, mutad olarak hep 2. Ağır Ceza’ya sevk edilirdi. Biz bu mahkemeyi iyi tanıdığımız için, bizim maznunlarımızın serbest olarak mahkemeye çıkacağını, fakat sonunda tevkif edileceklerini biliyorduk. Çünkü bu alışkanlık haline gelmişti. Mutad olarak savcı tevkif ister, mahkeme de tevkif ederdi.

O zaman Bekir Ağabey gelmemişti. Hüsameddin Akumcu ile beraber bu davaya girmemiz icap etti. “Şimdi biz bu tevkifleri nasıl önleriz” diye düşünmeye başladık. İstişare ettik. Hüsameddin Akumcu, “redd-i hâkim yapalım” dedi. Ama bu arada mahkeme, “tedbiren” diye, yine tevkif kararı alabilirdi. Buna mani olamazdık. İstinkâf istesek, istinkâf etmezlerdi. Yani yapacak bir şey yoktu.

Mustafa Türkmenoğlu, Said Özdemir, Mustafa Sungur, Vahdeddin Karaçorlu, Mustafa Özsoy, Şerafeddin Kartal. İttihat gazetesinden Mersin Cezaevinden tahliye haberinin resimleri.

Mecburen saat dokuzda mahkemeye girdik. Duruşmada reisle aramızda adeta kavga sahneleri yaşandı. Şimdi sorgulama şekline bakın: “Kalk bakalım İsmail Ambarlı! Söyle bakalım, heykel hakkında ne düşünüyorsun?” Tabii ben hemen fırlıyorum: “Reis Bey! Usul hakkında konuşmak istiyorum!”

“Lütfen müdahale etmeyin, sorgulama yapıyoruz.” “Sorgulama böyle olmaz! Suçun ve iddianamenin mahiyetine göre sorgulama yapmanız lazım.” “Efendim müdahale edemezsiniz, lütfen oturun yerinize.” “Söz istiyorum!” “Vermiyorum!” “Vereceksin!” “Kalk bakalım Mustafa Sungur! Resim hakkında kanaatin ne? Faiz hakkında kanaatin ne?” Biz bildiğimiz için, “Müftüye sor!” diye tembih etmiştik maznunlara. Böyle bir savaş işte...

O gün rahmetli Necip Fazıl’ın da bir basın davası varmış alt katta. Oraya da kalabalık bir grup girmiş. Onlara, “yukarıda bir mahkeme var ki seyredilmeye değer” diye bir haber ulaşmış. Kalabalık bir grup geldi. O zaman mahkeme salonu amfi şeklinde idi, beş yüz kişi alabilirdi.

Bu şekilde mahkeme salonuna saat 09’da girdik, tek bir duruşma, saat 17’ye kadar devam etti. Tek duruşma tam sekiz saat sürmüştü. Nihayet sorgulamalar bitti. Savcı kalktı tevkifleri istedi. Hüsameddin Ağabey benden önce kalktı: “Sosyalist Nasır!” “Sayın avukat bey, mahkemeyi propaganda sahnesi haline getirmeyelim!” “Efendim bir konuşalım, Sosyalist Nasır!” dedi. Hemen Reis Mithat Sungur yanındakilere eğilip istişare etti ve: “Maznun vekilleri, mahkeme salonunu propaganda sahnesine çevirmek istemelerinden dolayı, celsenin gizli olarak icrasına ve dinleyicilerin dışarı çıkarılmasına karar verilmiştir.”

Salonu boşalttılar, heyetle biz baş başa kaldık. Alaylı bir şekilde: “Haydi şimdi konuşabildiğiniz kadar konuşun!” Hüsameddin Ağabey güzel konuşurdu. Şöyle bir konuşma yaptı:

“Sosyalist Nasır, Seyyid Kutup’a haber göndermiş, ‘benden özür dilesin, kendisini affedeyim’ diye. Seyyid Kutup’un cevabı, ‘Bir Müslüman bir münafıktan hiçbir zaman özür dilemez’ şeklinde olmuş ve sürurlu bir şekilde idam sehpasına yürümüştür. Benim vekillerim de birer Seyyid Kutup’tur. Hapishane onlar için birer Medrese-i Yusufiye’dir. Onlar sizden adalet namına hiçbir şey beklemiyorlar. Sizin kanaatiniz zaten bellidir.”

Reis sonra bana:

“Genç arkadaşım, sen kalk bakalım” dedi. Benden hiç böyle bir konuşma beklemiyordu. Dedim ki: “Sayın Başkan! Akşam müvekkilim Said Özdemir’i evinde ziyaret ettim, çantasını hazırlıyordu. Kendisine sordum: ‘Hayrola niye çantayı hazırlıyorsun?’ Dedi: ‘Mithat Sungur’un karşısına ilk defa çıkmıyoruz ki! Olacak şeyleri biliyoruz. Onun için ben kendimi hazırlıyorum. Gerisi Allah’a kalmış’ dedi ve çantasını alıp geldi buraya. Biz de sizin karşınıza ilk defa çıkmıyoruz. Serbest olan maznunları sorgulayıp savcının isteği ile tevkif edeceğimiz bugün de belli. Aynı film tekrar oynuyor. Tabii arkanızda güvendiğiniz dağlar var. Ama size kati olarak haber veriyorum ki: O dağlara kar yağdığını göreceksiniz. O gün geldiğinde de bugün aldığınız gayr-i hukuki, keyfi kararlarınızdan dolayı manevî mesuliyetten hiç kimse sizi kurtaramayacaktır.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” dedi. “Nasıl telakki ederseniz edin” dedim ve oturdum. Aslında bizi tutuklayabilirdi de; ama biz her şeyi göze almıştık.

Mustafa Türkmenoğlu da hazırlıksız gelmiş, çanta, elbise filan getirmemiş; bundan dolayı biraz ağırdan almıştı. Jandarmalar geldiler, dipçiği sırtına dayadılar, ite kaka götürdüler.

Sonra bu dava, bir takım asayiş mülhazalarıyla, o zamanın içişleri bakanı Faruk Sükan vasıtasıyla Mersin’e nakledildi. Yedi kişi Mersin’de mevkuf olarak dava devam etti...

ANTEPLİ FETHİ’NİN PROVOKATİF MEKTUBU

Ankara Ağır Ceza Mahkemesinden çıktık, Van Mevlidi’ne gidelim dediler. Halen hayatta olan Sami Pala’nın ısrarı ile beni de arabaya bindirdiler, Van’a, Bediüzzaman için okunan mevlide gittik. Mevlidin sonunda rahmetli Mustafa Polat ve diğerleri, “Bir veda konuşması yapacaksın” dediler bana ve ısrar ettiler. “Lüzum yok” dedimse de oldu. Aslında benim konuşmamda bir şey yoktu.

Tam konuşmaya başlayacaktım, Antepli Fethi diye birisi mikrofonu benim elimden kaptı. Neye uğradığımı anlamadan bir mektup okumaya başladı. O zamanki şartlara göre propaganda sayılabilecek bir mektuptu, fakat buna mani olamadık. O zamanlarda provokatör, provokasyon nedir bildiğimiz de yoktu. Mektup bitince anında kaçtı gitti, kayboldu. Hemen akabinde biz de dağıldık. Polisler kaldığımız yere geldiler:

“Avukat Bey! Karakola kadar gideceğiz” dediler.

“Bir abdest alayım gidelim” dedim. Abdest alırken içimden dedim:

“Biraz sabırlı ol, yedi ay içeridesin.” Yedi aya göre kendimizi ayarladığımız için hapishanede günlerimizin nasıl geçtiğini anlayamadık.

Jandarmaya gittik. Bir albay bana güya ders verecek: “Yahu ben bir avukata yakıştıramadım; böyle bir şeye nasıl girer! Sana yakıştıramadım!” demeye başladı. Ben de:

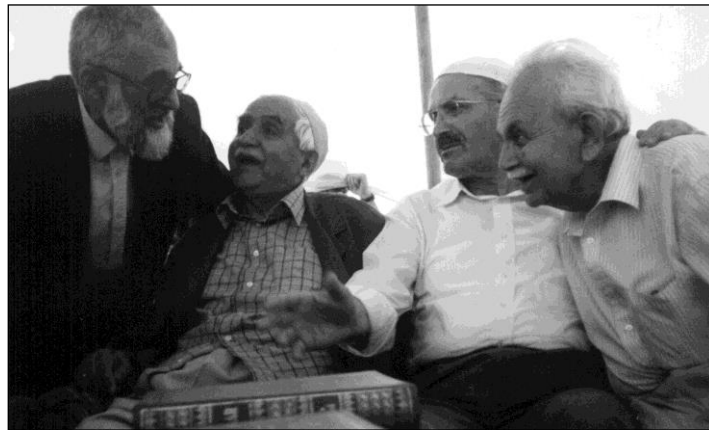
**Hapishaneden Sorgu Hâkimliğine kelepçeli olarak giderken
Gültekin Sarigül ve Rahmi Erdem (1968 Van).**

“Şartlarımız müsait değil, siz albay rütbesiyle rahat konuşuyorsunuz. Ama size şunu hatırlatıyorum: Siz yanılıyorsunuz, yanlış tanıyorsunuz, yanlış tanıtılmışsınız, beyniniz yıkanmış, sabit fikirli hale gelmişsiniz. Bu zat büyük bir mütefekkindir. Gençliği kurtaracak olan da bu eserlerdir. Bunu böyle bilin” dedim. “Neyse, neyse... Geç bunları, ben size muhatap olmam” dedi. “Siz muhatap olmazsanız, ben de size muhatap olmam” dedim.

Oradan polise götürüldük, biz yedi kişiyi bir kadın hâkim tevkif etti. Bu hâkim, sonradan sulh hukuk hâkimi olarak Antalya’ya gelmişti.

İki gecedir uyumamıştık; yorgun ve argın düşmüştük. Bizi hapishaneye götürdüler. Gardiyanların kaldığı yeri bize tahsis ettiler. Dışarıda da bir koğuş vardı, oraya da yalnız başına Selahattin Akyıl’ı koydular. Biz yorgunluktan hemen uykuya daldık.

Hapishane, bahçe içinde eski bir binaydı. Bahçeye çıktığımızda etrafı, dağları ve şehrin bazı yerlerini görebiliyorduk. Öyle sıkıcı bir yer değil, ama son derece bakımsız bir hapishaneydi.

**Mehmet Fırıncı, Gültekin Sarigül, Mustafa Sungur,
Şahin Yılmaz (23.06.2002)**

Orada iki yüz kişi kadar mahkûm vardı. Bir tek tuvalet yapılmış oraya. O iki yüz kişi orada hem yıkanacak, hem tuvalet ihtiyaçları karşılanacak, hem de abdestler oradan alınacaktı. Gece ihtiyaç hâsıl oluyordu, koğuşu açtırıyorduk. İki kere hapis hayatı yaşadım, ikisinde de en bariz sıkıntılar hep tuvalet meselesinde olmuştu. İzmir’de de öyle idi. Biz yedi kişi, yedi ay beş gün Van Hapishanesine kalmıştık. Mahkûmların hemen hemen hepsi namaz kılar hale gelmişti. Çok dersler yaptık. Benim için yedi ay

beş gün, bir hafta gibi oldu. Hapishanede çok hatıralar var; ama onlara şimdilik girmeyelim. İçerde Erol Kuralkan, Bahaddin Gürsoy, Mustafa Ateşmen, Selahaddin Akyl, Rahmi Erdem, Müştak kardeşimiz, bir de ben yedi kişi idik.

SELAHADDİN AKYL SON DERECE MUZİP VE ŞAKACI İDİ

Selahaddin Akyl son derece muzip, şakacı biri idi. Bütün bir koğuşu eğlendiriyordu adeta. Çok da seviliyordu. Mesela birisine iki buçuk lira verir, “Avukatın sırtına bir kartopu at” derdi. Sırtıma gelir kartopu, ama ben ondan geldiğini bilirdim, aynen mukabele...

Böyle şakalaşmalar içinde şenlenirdik. Kendisi hemoroit olduğu için sinameki kullanırdı.

Muziplik ya, bir gün bulunduğu koğuştakilere, “Size güzel bir çay içireyim” diye sinameki içiriyor. Koğuş sabaha kadar tuvalete taşınmıştı. Bundan dolayı kızdılar mı? Hayır. Bilakis herkes gülüyordu. Kimse ona hiç toz kondurmazdı. Bazı kardeşler, “Bu olmuyor” dediklerinde, ben, “Siz karışmayın, ondan memnunlar, hem Risale de okutuyor” diyordum.

O koğuşta da cemaatle namaz kılıyorduk, ben imam oluyordum. Bir gün ipsiz, sapsız, kopuk insanlar hepsi namaza durdular. Hatta dediler ki “Bundan sonra namaz kılmayamı koğuşumuza sokmayacağız.” Hapishanenin şekli değişmişti, fevkalade dersler oluyordu. Bitleniyorduk oralarda, ama dersler için mecburen gidiyorduk, bitlenmeye katlanıyorduk.

Yedi ayın sonuna doğru, Hamid Kuralkan Ağabey’imiz vefat etti. Van ileri gelenleri faaliyete geçtiler ve Erol Kuralkan’ı tahliye ettirdiler. Arkadaşlara dedim ki “Artık surdan bir gedik açıldı, bir hafta on güne kadar biz de çıkarız.”

Sonunda öyle oldu. Böylece Van’daki Medrese-i Yusufiye hayatımız sona ermiş oldu; ancak dava uzadı da uzadı. 1971 İzmir sıkıyönetim davasının sonuna ve af kanunu çıkana kadar uzadı.

1971 İZMİR SIKIYÖNETİM MAHKEMESİNDE, SON BÜYÜK DAVA

12 Mart 1971’de askerî muhtıra verildi. Muhtıranın akabinde Karşıyaka’da bazı arkadaşlar tevkif edildiler. Onların mahkemesine Bekir Bey’le beraber girmiştik. Fakat sıkıyönetime intikal edince iş büyüdü.

Arkadaşlarla toplanıp bir istişare edelim dedik. Ayakkabıcı Zeki Sakman’ın evinde toplandık. “Ne yapalım?” diye istişarelerde bulunduk. Dedim ki “Yarımdan itibaren gelip tek tek, sizi ve bizi almaya başlarlar, onun için evde delil teşkil edecek şeyleri muvakkaten kaldıralım.” “Tamam” dendi.

Zeki Sakman’nın evinden çıktık. Birden alt katta oturan, emekli bir subay balkona çıkıp, olanca sesiyle bağırıp, bize hakaretler etmeye başladı. “Nurcular, hainler, alçaklar...” Biraz durduk, cevap versek bir hadise çıkacak, zaten sıkıyönetim var. En sonunda Mustafa Birlik dayanamadı dedi ki: “Yahu yeter be kardeşim! Biz sana cevap vermiyoruz, seni Allah’a havale ediyoruz.” Böyle işte... O zamanki şartlarda bunları rahatlıkla hazmedebiliyorduk.

Ertesi gün ikindiye doğru Mustafa Birlik’in evine doğru gidiyordum; çünkü orada misafirdim. Merdivenleri çıkarken, Hacı Yenge hemen koştı. “Mehmet Uslu’nun evine gir kardeş, polisler geldi sakın yukarı çıkma” dedi. Kayınbiraderi Mehmet Uslu alt katta oturuyordu. Polisler Mustafa Birlik’i aldılar götürdüler. Mehmet Uslu ile nereye gider bunlar diye düşünmeye koyulduk. Mersinlideki karakola gittik ve “Buraya gelen birileri oldu mu?” diye sorduk.

Hadise böylece başlamış oldu. Onları Balçova’da, eski bir hastaneden bozma bir hapishaneye koymuşlar.

Sonra, “Bekir Berk ve arkadaşları Balıkesir’de tevkif edildi” diye haber geldi. Ben tekrar atladım İzmir’e gittim. Öğlen yemeğine Dr. Mustafa Asutay davet etmişti. Alaaddin Kıdak Bey’le birlikte icabet ettik. Sonradan merhum müteahhit Hakkı kardeş de davete katıldı. Meğer Dr. Asutay’ın evinin karşısında polisler beni bekliyorlarmış. Fakat arama emri olmadığı için gelip alamadılar. Biz oradan çıktık, bir minibüse binip Balıkesir’e doğru gideceğiz. Birden içime bir sıkıntı geldi, “kötü bir durum var, Allah hakkımızda hayır eylesin” dedim. Ruh hissediyordu bazı şeyleri. Meğer polisler trafikten dolayı caddeyi geçememişler. Arkamızdan, “Gültekin Bey! Gültekin Bey!” diye bağırılmışlar ama biz duymamışız. Duysak duracağız ve o anda bizi götürecekler. Fakat bir vazife ifa edecektik demek.

Koca Yusuf (Yusuf Öztanzen) ile beraber gittik Balıkesir’e. Ertesi sabah doğruca hapishaneye gittik. Bekir Ağabey ve arkadaşları içerde... Onlardan notlar aldık ve çarşıya geldik. Bir daktilo arıyoruz. Yanımıza bir zat geldi arabasıyla, “Çarşıya gidiyorsanız götürüyüm” dedi. Biraz davadan bahsedince, “Siz Nurcu musunuz yoksa?” demez mi. “Evet, ben avukatlarıyım” dedim. “Haydi, inin aşağıya! Ben

sizi taşıyamam” dedi ve bizi indirdi. Ama Allah’tan tam bir yazıcının yazıhanesinin önünde indirmiş bizi. Biz senelerce bu tarz hareketlere maruz kaldığımızdan fazla müteessir olmuyorduk.

Balikesir’de itirazlarımız reddedildi. İzmir’e döndük. Garajda kardeşlerimiz bizi bekliyorlardı. Arandığımızı söylediler. Biz de Koca Yusuf’la beraber İzmir dışına, Antalya’ya geldik... Neyse yazıhaneme gelir gelmez beni de aldılar ve karakola götürdüler.

İkinci vakti için polislerden müsaade alarak, ortada duran masa üzerinde namazımı kıldım önce. Polisler bana bakıyorlardı: “Avukat bey bir dakika gelir misin?” dediler. “Senin bu halde iken bile şu namazını kılman büyük bir imanın tezahürü ama şu maruz kaldığın duruma da bakıyoruz ikisini bağdaştıramıyoruz” dediler.

Dedim ki “Siz de Müslümansınız, mutlaka itikadınız vardır. Ama İslam’ın şuuruna ermenizi tavsiye ederim.” Yılan gibi bir komiser vardı. “Yani demek istiyor ki Risale-i Nur okuyun.” “Ben size böyle bir şey dedim mi” “Yok yok, demedin” dediler. “Risale-i Nur tavsiye edilmeye muhtaç değildir, o zaten kendini okutur” dedim.

Bekir Berk ve Gültekin Sarigül
1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinde maznun olarak

Sonra yanıma bir polis verdiler; gece otobüsle tornistan İzmir’e geldik. İzmir’de Fuar’ın yakınındaki Basmane Karakoluna teslim edildim. Polisin yol parasını verdim ve onu yolladım. Karakolda sabah namazımı kılacağıma ama tuvalet yüz metre ileride. “Siz bana müsaade eder misiniz?” dedim. Polis: “Beyefendi git abdestini al gel. Seni serbest bıraksak bile senin yine geleceğini biliyoruz” dedi. Böyle polisler de vardı işte. Abdestimi aldım namazımı kıldım.

Karakola bir polis ekibi geldi. Beni Deniz Saha Komutanlığına götürdüler, Konak’ta idi. Varır varmaz bir Deniz Albay çıktı karşıma: “Gültekin Bey geçmiş olsun, Bekir Bey de tevkif edildi galiba?” dedi. “Evet, ben onun tevkifine itirazdan geliyorum” dedim. “Merak etmeyin bu dava müspet şekilde biter, kısa zamanda tahliye olursunuz” dedi. “Sizin gibi subaylar, bizim için teselli kaynağı oldu” dedim.

Oradan beni Mersinli semtindeki bir askerî birliğe götürdüler. Baktım koğuştta mayo ile yatan bir sürü genç var. Haziran ayındayız, içerisi çok sıcak. Bana bir ranza gösterdiler, ancak uyumak mümkün değil. Saat altıda çorbaya çağırdılar. Çorba dediğim sıcak suda kaynamış şehriye; ne yağı ne de tuzu vardı. Sabah uyanan gençler bana geldiler: “Ağabey geçmiş olsun! Allah kurtarsın!” dediler. “Siz neden dolayı geldiniz?” dedim. “Komünizm’den... Propaganda yaptık. Ya sen?” “Ben Nurculuktan...” dedim. “Mesleğin?” “Avukat” “Hah, söyle bakalım, biz ne kadar ceza alırız?” “Sizinki övmeye girer, altı ay yatar çıkarsınız” dedim. Sevinçten, “Ooo ağabey, sen burada olursan biz sana hizmet ederiz!” dediler.

Oradan götürdüler beni askerî savcı Nurettin Soyer’in karşısına. Başladık münakaşaya. Zapta geçirecekti ifademi. “Sen dur karışma, ben kendim zapta geçiririm” dedim. Kendim yazdım, “Tamam mı?” dedim.

Böylece gıyaben tevkifim, Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından vicahiye (yüz yüze) çevrilmiş oldu. Doğruca Narlıdere’deki yere...

En nihayet peyderpey elli dört kişi olduk. Dört ay beraber kalma durumu hâsıl olmuştu. İzmir davası büyük bir dava idi. Orada davanın aslını müdafaa etmek gerekiyordu. Çünkü subaylarda menfi kanaatler vardı. Bilirkişi Rüştü Şardağ ile Mehmet Oruç idi. Bunlara Bekir Ağabey ayrı bir kanaldan, ben başka bir kanaldan itiraz hazırladık. O, müdafaasını iki saatte arz etti. Sonra ara verdiler. Mahkeme Reisi kalktı: “Buraya uyunmaya gelmez, bu müdafa dinlenir!” dedi seyirci kardeşlerimize.

Ertesi celse benim savunmam dinlendi. Gayet güzel düşmüştü ki; bir ara Bekir Ağabey heyecanlandı:

“Ha! Ağzını öpeyim senin” dedi. Ahmet Feyzi Ağabey de arkamda idi, sırtıma bir yumruk attı, kendine has tabirle: “Eferin eferin!” dedi. İki saat sürmüştü benim savunmam. Ara verilince yine aynı Reis General: “Buraya uyunmaya gelinmez, bu müdafaalar dinlenir!” dedi. Bunlar kanaatlerinin düzeldiğini gösteriyordu.

Burada karşılarına çıkan solcu gençler onlara hakaretler ediyorlardı. Biz ise davamızı müdafaa ediyor ve kendilerine hürmet ediyorduk.

Av. Gültekin Sarigül. 1974 Haziran. Askeri Yargıtay'dan çıkarken...
İzm. Sık.Yön. Mah. temyizi için müdafaayı tek başına yapmıştı.

Birçok hâkim ve heyet değişikliği oldu. Dava Askerî Yargıtay'a intikal etti. Bu dava hukukî dava olmaktan ziyade, siyasi bir davaydı. Neticede bana bir yıl, Mustafa Birlik'e ise iki yıl ağır ceza verildi. Bekir Berk'e bir ve diğer bazılarına da birer yıl ceza verdiler.

Askeri Yargıtay'da duruşmaya beraber girdik. Münhasıran herkese vekâleten ben müdafaa yaptım. Sonunda benim cezam tasdik edildi, avukatlık ruhsatım da iptal edildi. Diğerlerinin de bazısının lehinde, bazılarının da aleyhinde karar bozuldu; fakat hemen akabinde 1974'de af çıktı ve avukatlık ruhsatım tekrar iade edildi.

Meğer bunları Salih Özcan, Arap ceridelerine intikal ettirmiş. “Avukat Gültekin'in ruhsatı iptal edildi” diye büyük haberler çıkmış. Oralarda da bu dava ilan edilmiş oluyordu. Bunları sonradan öğrendik.

1971 İzmir davası hakikaten büyük bir dava idi. Bu son oldu. Bu çapta bir dava bir daha cereyan etmedi. 1980'e kadar çok ciddi bir dava olmadı. Sadece Said Özdemir Ağabey'in bir iki davası oldu, onlara da ben girdim. Bekir Ağabey 1973'te avukatlığı bıraktı ve Cidde'ye taşındı. Sonra iş bana kaldı.

12 Eylül 1980'de açılan davaları da münhasıran ben takip ettim. Durum şu idi: Külliye bize yüklenme olmadı, münferit hadiseler vuku buldu. Sıkıyönetimlerde mahkemeler açıldı. Askeri Yargıtay'dan da olumlu kararlar çıktı. 12 Eylülde hiç mutazzarrı olmadık (zarara uğramadık) denebilir.

Bilhare 1991 yılına kadar Devlet Güvenlik Mahkemeleri devreye girdi. Sil yeni baştan... Hukuk adına hukuk çiğnenmeye başladı. Ama biz hukukî müdafaalarımızdan asla vazgeçmedik.

Ta ki 1991'de 163. Madde kaldırılıncaya kadar devam ettik.

RİSALE-İ NUR'UN AVUKATLARI

Üstad'ımızın davalarına giren avukatlar: Ahmed Hikmet Gönen, Ziya Sönmez, Abdurrahman Şeref Laç, Mihri Halev.

Binlerce defa, Nur Talebelerinin Risale-i Nur davalarına giren avukatlar: Bekir Berk ve Gültekin Sarigül.

Nur Talebelerinin bazı davalarına giren avukatlar: Necdet Doğanata, Hüsameddin Akmumcu, Ali Haydar Aksay.

Nur Talebelerinin daha sonraki yıllarda davalarına giren avukatlar: Reşat Yazak, İbrahim Hilmi Ünlü. Allah hepsinden razı olsun. Âmin, âmin, âmin...